

Arrest

**nr. 163 226 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VRIJENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 1998 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 december 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 22 januari 2016 in het gesloten asielcentrum van Steenokkerzeel gehoord.

1.3. Op 1 februari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...), verklaarde het Wit-Russische staatsburgerschap te bezitten. U werd op 06/06/1989 te Slonim, Wit-Rusland, geboren. Omwille van problemen omwille van zijn politieke activiteiten ontvluchtte uw vader SE.(...), O.(...) (ov 4.781.066) in 1998 Wit-Rusland en reisde naar België. U en uw moeder, SE.(...), AX.(...) (ov ov 4.781.066) reisden hem kort nadien achterna. Uw ouders dienden beiden respectievelijk in 1998 en in 1999 een asielaanvraag in België in – u was toen nog minderjarig. Op 03/02/2003 werd voor beiden een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van hun asielmotieven. Deze beslissingen werden in beroep bevestigd. Op 16/04/2007 diende uw vader een tweede asielaanvraag in waarvoor op 17/06/2007 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 18/12/2015 diende u een eerste asielaanvraag in. U gaf aan sinds 1998 doorlopend in België te hebben gewoond waar u zich volledig geïntegreerd heeft en waar u een kind, Vincent Breydels, heeft die u recentelijk erkend heeft. U zou zich dan ook als een vreemde in Wit- Rusland voelen waar u niemand kent. Uw moeder woont nog steeds in België samen met uw minderjarige broer en uw vader is verhuisd naar de Verenigde Staten. U beroept zich voor het overige op dezelfde problemen die uw vader destijds aanhaalde, namelijk dat u misschien omwille van de politieke activiteiten van uw vader zou worden vervolgd. U stelde tenslotte dat de echte familienaam van uw ouders Sa.(...) is en dat zij bij hun aanvraag een valse naam hebben gebruikt. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: notariële attesten, een aanvraag tot wettelijke samenwoning, een foto met uw zoon en een bewijs dat u uw kind in België erkend heeft.

B. Motivering

Gezien de problemen van uw vader reeds ongeloofwaardig werden bevonden en bijgevolg geen vrees voor vervolging zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming bij hem kon worden vastgesteld (zie beslissingen van vader die aan het dossier werden toegevoegd) en u geen nieuwe elementen aanhaalde met betrekking tot die problemen of weet had van enige indicatie dat jullie sindsdien werden bedreigd, kan dan ook logischerwijs niet kan worden aangenomen dat u omwille van uw vader bij terugkeer een ernstig risico op vervolging zou lopen (CGVS p.3-5).

Betreffende het feit dat u zich goed geïntegreerd heeft, een kind in België heeft, zich als een vreemde in Wit- Rusland zou voelen en het feit dat u de Wit-Russische taal niet machtig bent - het Russisch wel hetgeen evenzeer in Wit-Rusland wordt gesproken (CGVS p.2)-, dient te worden gesteld dat dit geen elementen betreffen die verband houden met de criteria bij artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De notariële attesten inzake de volmacht betreffende het afleggen van verklaringen inzake wettelijke samenwoning en inzake de volmacht tot gezinshereniging en inzake de erkenning van uw kind, het erkenningsbewijs van uw kind en de aanvraag tot wettelijke samenwoning indiceren uw inspanningen om wettelijk samen te wonen met uw huidige vriendin in België, bij uw kind te kunnen blijven en dat u uw kind erkend heeft. De foto met uw kind indiceert dat u nog contact met uw kind onderhoudt. Dergelijke zaken worden evenwel in bovenstaande motivering niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit een manifeste beoordelingsfout en uit de schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M., het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er op dat hij in zijn land over huis noch over bestaansmiddelen beschikt en dat hij er onmogelijk een gezinsleven kan hebben nu zijn Belgisch kind en Belgische levenspartner in België wonen en werken. Hij vreest er, gezien zijn langdurig verblijf in België, niet aan de slag te kunnen. Als hij er al over enige uitkering zou kunnen beschikken, zal dit hem nauwelijks in staat stellen in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Hij vervolgt dat hij in Wit-Rusland geen naaste familieleden heeft en zal gescheiden worden van zijn Belgische levenspartner en zijn Belgisch kind. Voorts geeft hij aan dat zijn levenspartner en zijn kind hem onmogelijk kunnen vergezellen naar Wit-Rusland nu zijn levenspartner werk heeft in België en zijn Belgisch kind zijn hoofdverblijfplaats heeft bij zijn Belgische moeder.

Verder hekelt hij dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nagelaten heeft rekening te houden met de grote armoede en de weinig rooskleurige mensenrechtensituatie in Wit-Rusland. Verzoeker verwijst in dit verband naar het World Report 2015, *Belarus* van Human Rights Watch waaruit moet blijken dat de mensenrechten in Wit-Rusland nog steeds op grote schaal geschonden worden.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag, die deze baseert op dezelfde problemen die zijn vader in het verleden reeds aanhaalde, geweigerd omdat (i) gezien de problemen van verzoekers vader reeds ongeloofwaardig werden bevonden en verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalde met betrekking tot die problemen, dan ook logischerwijs niet kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn vader bij terugkeer een ernstig risico op vervolging zou lopen, (ii) verzoekers integratie in België, het feit dat hij een kind in België heeft, zich als een vreemde in Wit-Rusland zou voelen en het feit dat hij de Wit-Russische taal niet machtig is, geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en (iii) de door hem neergelegde documenten niet vermogen bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 februari 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven

van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

Waar verzoeker vreest dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst over geen huis of bestaansmiddelen zal beschikken, wijst de Raad er op dat socio-economische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het louter verwijzen naar en citeren uit het World Report 2015 aangaande de algemene situatie in Wit-Rusland, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.5. Waar verzoeker stelt dat er een ernstige schending bestaat van zijn privé- en gezinsleven bij een terugkeer naar Wit-Rusland nu zijn levenspartner en kind in België wonen en werken, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Volledigheidshalve wenst de Raad er op te wijzen dat verzoeker, voor de beoordeling van deze elementen, beroep dient te doen op andere procedures om haar verblijf in België te regelen dan de asielprocedure.

2.6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het gesloten asielcentrum van Steenokkerzeel werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij in aanwezigheid van een tolk de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid

kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS